

РЕШЕНИЕ

№ 5412

гр. София, 10.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 21.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **3773** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. с чл.121, ал.1, т.3 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по искова молба на Д. Г. Л. от [населено място] срещу Столична община, с която, на основание чл.121, ал.1, т.3, вр. с чл. 104, ал.1 от ЗДСл, се претендира присъждане на обезщетение за времето, през което е останала без работа от 28.04.2024г. до 28.10.2024г. в размер общо на 19698 лв., ведно със законната лихва, считано от датата на влизане в сила на решението за отмяна на уволнението – 29.11.2024г. до окончателното изплащане на сумата.

Вредите са претърпени в резултат на Заповед № СОА23-РД15-4231 от 26.10.2023г., издадена от кмета на Столична община, с която е прекратено служебното й правоотношение, на основание чл. 106, ал.1, т.2 от ЗДСл, от длъжността „Главен експерт“ с ранг II старши в дирекция „Интеграция на хора с увреждания, програми и проекти“, Направление „Социални дейности и интеграция на хора с увреждания“ при Столична община, отменена с влязло в сила съдебно решение по адм. дело № 11159/2023 г. на Административен [населено място]-град, на дата 29.11.2024 г.

Ищцата, чрез процесуалния си представител, в съдебно заседание, поддържа исковата молба, уточнена в проведеното на 26.11.2025г. о.с. заседание, относно размера на претендираното обезщетението (от 19200 лв. на претендирана сума в размер на 19698 лв.). Ангажирани са писмени доказателства, че в посочения период ищцата не е работила по трудово или служебно правоотношение. Адвокатът – пълномощник претендира присъждане на направените разноски, съгласно списък по чл. 80 от ГПК. Представя писмена защита.

Ответникът, Столична община, чрез юрисконсулт – пълномощник, в писмен отговор заявява подробни съображения, че предявеният иск е неоснователен и недоказан, както по основание,

така и по размер. Прави възражение за прихващане с получено от ищцата обезщетение в общ размер на 5373 лв., изплатено на основание чл.106, ал.2 от ЗДСл. В тази връзка прилага писмени доказателства и цитира практика на ВАС.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура счита исковата претенция за основателна и доказана.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед № СОА23-РД15-4231 от 26.10.2023г. на Кмета на Столична община, на основание чл. 106, ал.1, т.2 от ЗДСл (при съкращаване на длъжност) е прекратено служебното правоотношение на Д. Г. Л., заемаща длъжността „главен експерт“, с ранг II старши в дирекция „Интеграция на хора с увреждания, програми и проекти“, направление „Социални дейности и интеграция на хора с увреждания“ при Столична община, считано от датата, следващата датата на връчване на заповедта - 01.11.2023 г. (тъй като заповедта е връчвана на дата 31.10.2023 г.). С Решение № 2386 от 11.04.2024 г., постановено по адм. дело № 11159/2023 г. по описа на Административен съд София - град заповедта е отменена като незаконосъобразна. Решението е влязло в сила на 29.11.2024г., когато с Решение № 12954 от 29.11.2024г. по адм. дело № 6320/2024г. по описа на ВАС, решението на АССГ е оставено в сила.

В исковата молба се твърди, че в периода от 31.10.2023 г. (датата на издаване на заповедта за уволнение) до 27.04.2024 г. ищцата е била във временна нетрудоспособност и е получавала болнични обезщетения. В тази връзка периодът, за който претендира обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е за времето от 28.04.2024 г. до 28.10.2024 г. Посочва, че в така определения период не е заемала държавна служба и не е работила на трудово правоотношение на друго място.

С отговора на исковата молба ответникът на първо място изразява несъгласие с посочения в иска начален период на обезщетението, тъй като разпоредбата на чл. 104 от ЗДСл регламентира, че обезщетението се дължи след оставане без работа, т.е. от 01.11.2023г. с краен срок до 30.04.2024г. Същевременно излага съображения, че доколкото ищцата в този период е получавала обезщетение по реда на КСО, поради временна нетрудоспособност, то обезщетение по чл. 104 от ЗДСл не ѝ се следва. Отделно от това, при евентуално ангажиране отговорността на Столична община счита, че размерът на дължимото обезщетение за 6 месеца следва да бъде изчислено, като: основното месечно възнаграждение в размер на 2985, 00 лв., бъде намалено кумулативно с вече изплатеното на ищцата по реда на чл. 106, ал. 1 от ЗДСл обезщетение, както и с дължимия данък по ЗДДФЛ в размер на 10 %. Ищцата е възстановена на работа с основно месечното възнаграждение в размер на 2985 лв., на основание чл. 122, ал. 1 от ЗДСл. В тази връзка се противопоставя на заявеното в иска, че обезщетението следва да се изчисли въз основа на заплата в размер на 3200 лв. Прилага копие на заповед от 09.12.2024г. (л. 25 от делото), с която Д. Г. Л. е възстановена на предишната държавна служба – главен експерт в дирекция „Интеграция на хора с увреждания, програми и проекти“, Направление „Социални дейности и интеграция на хора с увреждания“ при Столична община, с ранг II старши, считан от 13.12.2024г., с определена индивидуална основана месечна заплата в размер на 2985,00 лв. В отговора на исковата молба е маркирано, че на основание чл. 122, ал. 1 от ЗДСл основаната заплата на ищцата не може да бъде различна от тази при прекратяване на служебното ѝ правоотношение. Така основната заплата към 13.12.2024г. следва да бъде в същия размер, какъвто е бил към 01.11.2023г. – момента на прекратяване на служебното ѝ правоотношение. С отговора на исковата молба са приложени и доказателства за изплатено на основание чл. 106, ал.2 от ЗДСл обезщетение в размер на две основни месечни заплати за периода на оставане без работа /от 01.11.2023г. до 31.12.2023г. включително/ - заповед № СОА20-РД15-4925/19.12.2023г. на кмета на Столична община, заповед

№ СОА24-РД15-524/22.02.2024г. на кмета на Столична община.

От директора на Офис „Л.“ при ТД на НАП С. е изпратено писмо до съда с изх. № 40-22-2496#1/30.04.2025 (л. 13 от делото), в което се посочва, че за Д. Л. за периода от 28.04.2024 г. до 28.10.20201. няма данни за действащ трудов договор.

От страна на процесуалния представител на ищцата е представена и приета по делото служебна бележка изх. № 60-01-04-10504 от 15.05.2025г. от директора на дирекция „Бюро по труда“ при Агенцията по заетостта, в уверение на това, че в периода от 06.11.2023-17.10.2024г. и от 18.10.2024-12.12.2024 г. Д. Л. е регистрирана в Дирекция “ДБТ – С. - Л.”, като безработна. Наред със служебната бележка са представени и справки от НОИ за изплатени обезщетения за безработица (л.45 - 46), както и заверено копие на трудовата и служебната книжка на ищцата (л. 111 - 119), които на основание чл. 183, ал.1 ГПК са сравнени с оригинала в открито съдебно заседание.

От Столична община, в изпълнение на дадените от съда указания, са представени Вътрешни правила за заплатите и допълнителните възнаграждения на Столична община, ведно със заповед № СОА24-РД09-4890/30.12.2024 г. (с писмена молба от 19.06.2025 г., на л. 61 и сл. от делото). Допълнително с писмена молба от 02.12.2025 г. (л. 124 и сл. от делото) са ангажирани: извлечение от Поименно разписание на длъжностите и работните заплати на Направление „Социални дейности и интеграция на хора с увреждания“ към 13.12.2024г.; извлечение от Поименно разписание на длъжностите и работните заплати на Направление „Социални дейности и интеграция на хора с увреждания“ към 31.10.2023 г.; заповед № СОА24-РД15-964/29.03.2024г. на кмета на Столична община. Приложено е за послужване адм.д. № 11159/2023г. по описа на АССГ. В хода на съдебното производство по искане на ищцата е назначена и изготвена съдебно-икономическа експертиза, заключението по която е прието без възражения от страните. Експертът дава заключение, че през периода от 31.10.2023г. до 13.12.2024г. индивидуалните основни месечни заплати на служителите са увеличени веднъж, считано от 01.01.2024 г., в изпълнение на заповедта на кмета на СО, с до 10 %, индивидуално за всеки служител, въз основа на годишната оценка на изпълнението на длъжността за 2023г. От общо 8 служители, заемащи длъжността „главен експерт“ към 13.12.2024г.: 5 са получили увеличение на индивидуалната си основна месечна с 10 %, считано от 01.01.2024г.; един е получил увеличение с 18,8%; има една свободна длъжност; последната длъжността е зета от Д. Л., след възстановяването ѝ на работа, считано от 13.12.2024г., със заплата 2985 лв., каквато е била към момента на уволнението - 31.10.2023г. В заключението е посочено, че независимо, че месечната основна заплата на ищцата не е променяна в посока увеличаване, (съгласно заповедта на кмета на СО от 29.03.2024г.), същата продължава да е най-високата спрямо останалите индивидуални основни месечни възнаграждения на служители на същата длъжност. Размерът на индивидуалната основна месечна заплата на Д. Л. към момента на прекратяване на служебното ѝ правоотношение със СО - 31.10.2023г. и така също към момента на възстановяването ѝ на предишна държавност в СО - 13.12.2024г. е в размер на 2985,00 лв. Експертизата установява, че не е извършена корекция на заплатата с увеличението, регламентирано със Заповед № СОА24-РД15-964/29.03.2024г. на Кмета на СО, считано от 01.01.2024г. Вещото лице е направил изчисление на размера на обезщетението на Д. Л. в два варианта: Вариант А./ взел е предвид месечното основно възнаграждение на Д. Л. при нейното възстановяване на длъжност, а именно - 2985 лв. и така е изчислил, че обезщетението по чл. 104, ал. 1 ЗДСл ще бъде в размер на 17910 лв. (2985 x 6); Вариант Б./ на база месечната заплата увеличена с 10 %, а именно 3283 лв. (2958 x 10% = 2985 + 298 = 3283 лв.), вещото лице е изчислило, че обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл ще бъде в размер на 19698 лв. (3283 x 6). При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Съгласно чл. 104, ал. 1 ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

За да бъде уважен иск с правно основание чл. 104, ал. 1 ЗДСл, следва да се установи кумулативното наличие на следните предпоставки: отмяна на прекратяването на служебното правоотношение поради неговата незаконност; оставане на служителя незает по служебно или трудово правоотношение; вреда, която се изразява в пропуснатото месечно възнаграждение за времето, през което лицето не е било на служба или е получавало по-ниско възнаграждение; наличие на причинна връзка между вредата и прекратяването на служебното правоотношение.

В процесната хипотеза, с влязло на 29.11.2024г г. в сила съдебно решение е отменена заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищцата. Следователно, налице е първата от изброените по - горе кумулативно предвидени предпоставки за уважаването на иска.

Оставането без работа поради незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение е правнорелевантен факт, елемент от хипотезата на правната норма на чл.104, ал.1 ЗДСл. От факта на безработица през шестмесечния период след незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение за ищцата възниква право на обезщетение. Поради това и на основание чл. 154, ал. 1 ГПК, съгласно който всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания, в тежест на ищеца е да установи, че след уволнението е останал без работа и не е получавал възнаграждение от служебно или трудово правоотношение /или е получавал възнаграждение в по-малък размер/. Доказването на отрицателни фактически твърдения може да се извърши чрез съвкупност от положителни факти (индиции), които са основа за доказателствени изводи относно отрицателния факт. В този смисъл е и тълкуването дадено от ВКС в тълкувателно решение № 6 от 15.07.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2013 г., ОСГК на ВКС.

В конкретния случай безспорно е налице прекратяване на служебното правоотношение на държавния служител, признато за незаконно с влязло в сила съдебно решение, като ищцата Д. Л. е била без работа /по трудово или служебно правоотношение/, считано от 01.11.2023 г., до възстановяването ѝ на същата длъжност, считано от 13.12.2024г. Това се доказва от отбелязванията в служебната книжка на Д. Г. Л.; представеното от ТД на НАП С. писмото с приложена справка-данни по ЕГН и извадката от информационната им система относно изплатените на ищцата възнаграждения по трудови правоотношения за исковия период и писмото от Агенцията по заетостта. Това са официални свидетелстващи документи, които не са оспорени и на основание чл.193, ал.1 ГПК и обвързват съда с материалната си доказателствена сила.

По искане от процесуалния представител на ищцата, съдът е допуснал изменение на размера на иска, като същият се счита предявен за сумата общо на 19698 лв., като се претендира за периода от 28.04.2024г. до 28.10.2024г. Във връзка с така определения период ответникът изразява становище за недопустимостта му, доколкото заповедта за уволнение е издадена на 30.10.2023г. и времевата рамка на обезщетението по чл.104, ал.1 от ЗДСл следва да обхваща периода от 01.11.2023 г. до 30.04.2024г. Поддържа, че посоченият в исквата молба период, за който се дължи обезщетение е неправилно определен.

Съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл. „обезщетение се дължи в размер на основната заплата на

държавния служител, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца“. Съдът намира, че посоченият в исковата молба период от 28.04.2024 г. до 28.10.2024 г. (6 месеца) е съобразен с текста на цитираната норма, доколкото тези шест месеца, попадат във времето, в което Л. по причина на незаконното ѝ уволнение не е заемала служебната си длъжност в Столична община.

Следващият спорен въпрос по делото е във връзка с обстоятелството, че със заповедта за възстановяване на същата длъжност на ищцата не е определена индивидуална основна заплата на държавния служител. Ответникът застъпва, че на основание чл. 122, ал. 1 от ЗДСл основното месечно възнаграждение е определено в размер идентичен на този при прекратяване на служебното ѝ правоотношение, а именно 2985 лв., (което се потвърждава и със заключението по ССчЕ), като тази сума следва да послужи за изчисляване на обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл. Действително, съгласно разпоредбата на чл. 18 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация, увеличението на индивидуалните основни месечни заплати се извършва със заповед на административния ръководител (чл.67, ал.6 от ЗДСл). Приложението на чл. 18 от цитираната наредбата, в случай като процесния би означавало, че винаги при незаконно уволнение обезщетението на държавните служители, ще се определя в размер на основната заплата получавана към момента на издаване на заповедта за уволнение, тъй като до периода на отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, служителят не е бил на служебно правоотношение и няма как да му е издавана заповед за увеличение на заплатата, което е в противоречие с разпоредбата на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл която сочи, че обезщетението се определя в размер на основната заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно. Ето защо твърдението на ответника, че обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл следва да се определя съобразно размера на заплатата на служителя към момента на уволнението му е неоснователно.

Като основа за определяне на претендираното обезщетение законодателят в чл. 104, ал.1 ЗДСл ясно е посочил основната заплата на служителя към момента на признаването на уволнението му за незаконно. Поради това, следва да се съобразят актуалните правила за заплатите за държавните служители в Столична община към 29.11.2024г. (към момента на отмяна на прекратяването на правоотношението на ищцата 28.11.2024г.), когато са действали различни правила за определяне на заплатите, видно от представените от ответника писмени доказателства – Извлечения от Поименно разписание на длъжностите и работните заплати на Направление „Социални дейности и интеграция на хора с увреждания, както и Заповед на кмета на СО (л. 124 и сл. от делото). Въз основа на материалите по делото вещото лице е дало заключение (4.5., Вариант Б), че размерът на основната месечна заплата, която би получавала ищцата към 29.11.2024 г. е 3283 лв. Тази сума експертът е получил след корекция (увеличение) с 10 % на основната заплата, на която ищцата е възстановена – 2985 лв. ($2985 \text{ лв.} \times 10 \% = 2985 \text{ лв.} + 298 = 3283 \text{ лв.}$). За направената корекция експертът е съобразил писмени доказателства по делото, вкл. издадената от кмета на Столична [община] № СО А24-РД15-964/29.03.2024г. за увеличение на индивидуалните месечни заплати на служителите в СО, считано от 01.01.2024 г., въз основа на годишна оценка на изпълнението на длъжността за 2023г. от всеки служител по отделно, като също така е извършил анализ и съпоставка с промените в заплатите на останалите служители заемащи същата длъжност „главен експерт“ в дирекция „Социални услуги и интеграция на хората с увреждания“ при СО. (В този смисъл Решение № 6165 от 21.05.2024 г. на

ВАС по адм. д. № 460/202024 г., V о).

Следва да се подчертае, че заключението на вещото лице не е оспорено от ответника, поради което настоящият съдебен състав приема, че основната заплата на служителя към момента на признаването на уволнението му за незаконно е в размер на 3283 лв., поради което обезщетението по чл. 104, ал.1 ЗДСл възлиза общо в размер на 19698 лв. (3283 x 6) и искът на ищцата следва да бъде уважен изцяло в претендирания размер от 19698 лв.

Да се приеме тезата на ответника, че служебното правоотношение се възстановява във вида, в който е било преди уволнението, в т.ч. и размера на възнаграждението и това е размерът към момента на признаване на уволнението за незаконно, означава, да се подмени смисълът на закона, тъй като размерът на основното възнаграждение към момента на обявяването на уволнението за незаконно във всеки случай би бил равен на този към момента на уволнението. При такова тълкуване на закона би могло да се стигне до хипотеза, при която служител е възстановен с възнаграждение под минималната работна заплата за страната. Това тълкуване противоречи и на целта на закона да се постигне едно справедливо обезщетение за времето, през което служителят е бил доходи.

Неоснователни са наведените от ответника доводи в отговора на исковата молба, че от обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл следва да бъде приспаднато полученото от служителя обезщетение за временна неработоспособност. Последното произтича от друго основание - социално осигуряване и е неотнормируемо към обезщетението по чл.104, ал.1 ЗДСл, произтичащо от незаконосъобразност на прекратяване на служебното правоотношение. /В този смисъл Решение № 415 от 13.01.2020г. на ВАС по адм. дело № 10003/2018 г., V о./.

Не така стои въпроса с направеното от ответника възражение за прихващане със сумата на изплатеното обезщетение по чл.106, ал.2 от ЗДСл, което съдът намира за основателно.

Съгласно чл.106, ал.2 ЗДСл, в случаите по ал.1, т.1 и 2 държавният служител има право на обезщетение за времето, през което е останал без работа, но не за повече от два месеца. С акт на Министерския съвет може да се предвиди обезщетение за по - дълъг срок. Ако в този срок държавният служител е постъпил на друга държавна служба с по-ниска заплата, той има право на разликата за същия срок.

От доказателствата по делото се установява и не е спорно между страните, че служебното правоотношение на Д. Л. е прекратено на основание чл.106, ал.1, т.2 от ЗДСл и е изплатено обезщетение в размер на 5373,00 лв. бруто, видно от приетите по делото писмени доказателства (л. 28 и сл. от делото), представени с отговора на исковата молба – платежни нареждания, извлечения, заповеди на кмета на Столична община.

Претендираното обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл и това по чл.106, ал.2 от ЗДСл се основават на един и същ юридически факт, а именно на прекратяване на служебното правоотношение и оставане на лицето без работа. Разликата между двете обезщетения е в законосъобразността на административния акт, с който е прекратено правоотношението. Когато същият е законосъобразен, дължимото съгласно обезщетение ще е за два месеца, а когато актът е незаконосъобразен, както е в случая, дължимото обезщетение е в размер на 6 месечни възнаграждения. Недопустимо е след като служителят вече е получил обезщетение за 2 месеца да получи такова за още 6 месеца,

тъй като това би довело до неоснователното му обогатяване. Следователно, в случая изплатеното за два месеца обезщетение следва да се приспадне от дължимото по чл.104, ал.1 от ЗДСл. Налице са две ликвидни и изискуеми парични вземания, като с възражението за прихващане двете насрещни вземания се погасяват до размера на по-малкото от тях от деня, в който прихващането е могло да се извърши (чл.104 ЗЗД), а именно когато с влязло в сила решение е отменена заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на държавния служител и от който момент вземанията са станали изискуеми. В случая без правно значение за прихващането е фактът, че двете парични вземания се дължат на различни основания, тъй като законът не изисква те да произхождат от едно и също основание. Обезщетението по чл.106, ал.2 от ЗДСл представлява обезщетение при прекратяване на служебно правоотношение и има същите характер и цел като обезщетението по чл.104, ал.1 ЗДСл – да обезщети държавния служител при прекратяване на служебното му правоотношение за период, в който не е заемал държавна служба. При наличието на направено искане за това от страна на ответника и след като е установен фактът на заплащането му размерът на изплатеното обезщетение следва да се прихване от дължимата по чл.104, ал.1 ЗДСл сума, като не следва да се приспада дължимият данък (в този смисъл Решение № 8245 от 29.07.2025 г. на ВАС по адм. дело № 7655/2024 г., V о.; Решение № 3293 от 28.03.2025г. на ВАС по адм. дело № 5511/2024г. Vo.; Решение № 3772 от 19.04.2022 г. на ВАС по адм. дело № 107/2022г., V о.; Решение № 15433 от 11.12.2020 г. на ВАС по адм. дело № 6615/2020г., V о.;).

По изложените съображения и след направеното прихващане искът следва да бъде уважен за сумата от 14325 лв. и да бъде отхвърлен в останалата част над този размер до претендиращия размер от 19698 лв. Съгласно чл. 4 и чл. 12 и чл. 13 от Закона за въвеждане на еврото в Република България, искът следва да бъде уважен за сумата от 7324,26 евро и да бъде отхвърлен в останалата част над този размер до претендиращия размер от 10071,43 евро.

Основателността на главния иск обоснова и основателност на акцесорния иск с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за заплащане на законна лихва върху сумата на обезщетението. При определяне началния момент на акцесорното задължение за лихва следва да се съобрази т. 4 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2005 г. на ОСГК на ВКС по т.гр.д. № 3/2004 г., което е задължително за съдилищата и според което при незаконни актове на администрацията, началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове – в случая се претендира от 29.11.2024г. и от този момент следва да бъде присъдена до окончателното изплащане на обезщетението.

При този изход на спора и предвид, че ищецът своевременно е поискал присъждане на направените разноски, на същия следва да се присъдят такива. Съгласно чл. 78, ал. 1 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК, заплатените от ищеца такси, разноски по производството и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, се заплащат от ответника съразмерно с уважената част от иска. В случая се претендират разноски на обща стойност 2980 лв. (съгласно приложен списък по чл. 80 от ГПК на л. 141 от делото), в т. ч. 2200 лв. договорено и платено адвокатско възнаграждение (договор за правна защита и съдействие л. 142 по делото) и 780 лева заплатен депозит за вещо лице. Доколкото исковата претенция, след направеното прихващане, е уважена частично, следва да се

изчисли съразмерно на уважената част от иска – 14325 лв. Така ответникът следва да заплати на ищцата сторените за водене на делото разноски, съразмерно с уважената част от иска, в размер на 1108,05 евро (2167,15 лв.), съгласно чл. 4 и чл. 12 и чл. 13 от Закона за въвеждане на еврото в Република България.

Водим от горното и на основание чл. 203 от АПК във връзка с чл. 121, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 104, ал. 1 от ЗДСл и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, Административен съд София-град, Първо отделение, LXV състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Д. Г. Л. от [населено място], обезщетение за период от 28.04.2024г. до 28.10.2024г., в размер на 7324,26 евро (седем хиляди триста двадесет и четири евро и двадесет и шест цента), на основание чл. 121, ал. 1, т. 3, във вр. с чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител, ведно със законната лихва, считано от 29.11.2024 г. до окончателното изплащане на обезщетението и **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за сумата над 7324,26 евро до претендирания размер от 10071,43 евро.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Д. Г. Л. от [населено място], разноски по делото в размер на 1108,05 евро (хиляда сто и осем евро и пет цента).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: